

KÉPZELT BARÁT

STEPHEN
CHBOSKY

PULSE
VÁLOGATÁS

Christopher hétéves.

Christopher az új fiú a kisvárosban.

Christophernek van egy képzelt barátja.

Legyőzhetjük a félelmünket, vagy hagyhatjuk, hogy az győzzön le minket.

Kate Reese egyedülálló anyja, aki éppen menekül a bántalmazó kapcsolatából, mert jobb életet akar magának és a fiának, Christophernek. Az éjszakai száguldás után a pennsylvaniai városkában, Mill Grove-ban kötnek ki, mely olyan messze esik a járt utaktól, amennyire ez csak lehetséges. A közösség zárt, a városba egyetlen főút vezet be, és ugyanaz ki.

Először úgy tűnik, hogy Mill Grove tökéletes hely, ahol végre megállapodhatnak. Aztán Christopher eltűnik, és senki sem találja. Hat hosszú nap múlva kerül elő az erdőből a város peremén: sértetlen, de valahogy mégis más lett. Attól fogva egy hang beszél hozzá a fejében, amelyet csak ő hallhat, és küldetése van, amelyet csak ő teljesíthet: karácsonyra fel kell építenie az erdőben egy lombházat, különben az anyja és a város összes többi lakója már sosem lesz ugyanaz.

Stephen Chbosky Egy különös srác feljegyzései című könyve húsz éve jelent meg, és a határtalanság érzését nyújtotta az olvasóknak. Most egy hosszú évek óta érlelt horrorral tért vissza, melynek lenyűgöző ereje és érzelmi gazdagsága átalakítja a műfaj meghatározását.

STEPHEN CHBOSKY

író, rendező és forgatókönyvíró. Első regénye, az Egy különnc srác feljegyzései ötmillió példányban kelt el világszerte, több mint 2 évig szerepelt a New York Times bestsellerlistáján, és a szerző díjnyertes filmet is készített belőle, ami meghozta számára az igazi hírnevet. Társszerzője volt az élszereplős A szépség és a szörnyeteg című Disney-film forgatókönyvének, és részt vett a posztapokaliptikus sorozat, a Jericho elkészítésében. A Képzelt barát az író második regénye.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Chbosky olyan bizarr, hátborzongató
horrorral tért vissza, amelyre még
Stephen King is büszke lenne...
Élvezetes könyv azok számára, akik
szeretnek rémüldözni, de csak teljes
kivilágítás és bezárt ajtó mellett szabad
olvasni!”

KIRKUS

„Aki kamaszfejjel olvasta az Egy külön-
srác feljegyzéseit, nem akarhatja
kihagyni ezt a szürreális, kísérteties
horrorrt... Tanúi lehetünk a jó és a
rossz csatájának, miközben Kate és
Christopher az életükért harcolnak.”

GOOD HOUSEKEEPING

„Egy ambiciózus történet, amit több
nézőpontból ismerhetünk meg, és ami
ötvözi a horrorrt a tündérmesékkel
és a(z újraírt) Bibliával. Ez a könyv a
sorsról, a végzetről, a megváltásról, a
hatalomról szól... Chbosky közről
vizsgálja az emberiséget.”

NEW YORK TIMES

„Chbosky története kivételes, páratlan,
és elmélyülésre sarkall. A kilenc év,
amit az írásával töltött, meghozta a
gyümölcsét: jól megírt, sötét jelenetek,
fesztes történetmesélés és finomszövésű
cselekmény. A Képzelt barát megéri
a rá fordított időt azoknak, akik elég
merészek.”

TIME MAGAZINE

STEPHEN
CHBOSKY

KÉPZELT
BARÁT

— részlet —

50 évvel korábban...

*N*e hagyd el az utcát. Nem kaphatnak el, ha nem hagyod el az utcát.

A kis David Olson tudta, hogy ebből baj lesz. Abban a pillanatban, ahogy az anyja hazajön apuval, kapni fog érte. Egyetlen reménye a párna volt, amelyet a takarója alá gyömöszölt, hogy úgy nézzen ki, mintha még mindig az ágyban feküdne. Így csinálták a tévéműsorokban. Bár ez most nem számít. Kiszökött a szobájából, lemászott a borostyánon, megcsúszott, felsértette a lábát. De nem nagyon. Nem olyan volt, mint mikor a bátyja focizik. Ez nem volt olyan rossz.

A kis David Olson végigsántikált a Hays Roadon. A levegő párás volt. A dombon épp leszállt a köd. Felnézett a holdra. Teli volt. Tegnap is teli volt. Kék hold. Ezt mondta a bátyja. Mint a dal, amelyre a szülei táncoltak néha. Amikor még boldogok voltak. Mielőtt David rájuk ijesztett volna.

Kék Hold...

Láttál egyedül...

A kis David Olson hallott valamit a bokrok közül. Egy másodpercig azt hitte, hogy ez is egy olyan álom lehet. De nem az volt. Tudta, hogy nem az. Erőlködött, hogy ébren maradjon. Így is, hogy fáj a feje. Ma éjszaka oda kell érnie.

Elhajtott mellette egy kocsi, reflektorfénnyel festette be a ködöt. A kis David Olson elbújt egy postaláda mögé. Rock 'n' roll ömlött a vén Ford Mustangból. Két kamasz nevetett. Sok srácot hívtak be katonának, nőtt az ittas vezetések száma. Legalábbis apu ezt mondta.

– David! – suttogta egy hang. Ssssszisssssszegte. Ssssz.

Tényleg mondta valaki, vagy csak ő hallotta?

– Ki van ott? – kérdezte.

Csend.

Biztos a fejéből jött a hang. Ami jó. Legalább nem a sziszegő hölgy az. Legalább nem álmodott.

Vagy mégis?

Lenézett a dombrol a sarokra, ahol a nagy utcai lámpa égett a Monterey Drive-on. A srácok elmentek mellette, magukkal vették az összes hangot. David akkor látta meg valakinek az árnyékát. Egy alak állt az utcai lámpa fénytócsájának közepén. Várakozott és füttyörészett. Füttyörészett és várakozott. Egy dalt, amely kicsit úgy hangzott, mint a

Kék Hold.

David tarkóján felborzolódtak az apró szőrök.

Közelébe ne menj annak a saroknak!

Közel ne menj ahhoz a valakihez!

A kis David Olson inkább az udvarokon vágott át.

Lábujjhegyen osont egy ócska kerítés felé. *Vigyázz, nehogy meghalljanak. Vagy meglássanak. Elhagyta az utcát. Az veszélyes.* Felnézett egy ablakra, ahol egy bébiszitter smárolt a fiújával, miközben a baba sírt. Bár olyan hangja volt, mint egy macskának. David még mindig biztosra vette, hogy nem álmodik, ám ezt egyre nehezebb volt elhítenie magával. Átmászott a kerítésen, nedves fűfoltokkal szennyezte be a pizsamanadrágját. Ezt nem dughatja el anyu elől. Neki kell kimosnia. Úgy, ahogy azóta csinálja, amióta elkezdett ismét bepisilni. Minden reggel kimosta a lepedőt. Nem szabad, hogy az anyja megtudja. Mert akkor kérdéseket tenne fel. Olyan kérdéseket, amelyekre David nem válaszolhat.

Legalábbis hangosan.

Átvágott a Maruca-ház mögötti pagonyon, a hinta mellett, amelyet Maruca bácsi szerelt fel a fiaival. A nap végén, a kemény munka után mindig járt nekik két-két Oreó és egy-egy pohár tej. A kis David Olson egyszer-kétszer segített nekik. Szerette az Oreót. Különösen a kissé állott és megpuhult Oreót.

– David!

A suttogás most hangosabb volt. Hátranézett, de senki sem járt a közelben. A házak között kilesett az utcai lámpára. A valakinek az árnyéka eltűnt. Akárhol lehet. Akár mögötte is. *Ó, kérem szépen, ne a sziszegő hölgy legyen! Kérem szépen, hadd ne aludjak!*

Reccs!

Mögötte reccsent az ág. A kis David Olson megfeledkezett a sérült lábáról, és futott. Kiszaladt Pruzanék pázsitján át a Carmell Drive-ra, és ott balra fordult. Kutyák lihegését hallotta. Közeledtek. De nem voltak kutyák. Csak hangok. Mint az álmok. Mint a macskababa sírása. Utána futottak. Így hát még gyorsabban szaladt. Kis

cipője cuppogott a nedves járdán. Cupp, cupp, cupp, mint egy nagy csókja.

Végül kiért a Monterey Drive sarkára, és ott jobbra fordult. Az út közepén szaladt. Akár egy tutaj egy folyón. *Ne hagyd el az utcát. Nem kaphatnak el, amíg az utcán vagy.* Mindkét oldalról hangokat hallott. Halk sziszegést. És kutyák lihegését. És lefetyelést. És macskababákat. Meg azokat a suttogásokat.

– David! Lefelé arról az útról! Még bajod esik. Gyere a fűre, az biztonságos.

A hang a sziszegő hölgyé volt. David tudta. Először mindig szép volt a hangja. Mint egy helyettesítő tanító nénié, aki túlságosan igyekszik. De ha ránéztél, akkor már nem volt szép. Csupa fog volt, meg egy sziszegő száj. Rosszabb volt a gonosz boszorkánynál. Mindennél rosszabb. Négy lába volt, mint egy kutyának. Vagy hosszú nyaka, mint egy zsiráfnak. Ssssz.

– David! Anyád felsértette a lábát! Csupa vágás mindkettő. Gyere, segíts nekem!

A sziszegő hölgy most az anyja hangját használta. Ez nem tisztesleges. Mégis megtette. Még a külsejét is meg tudta változtatni olyanra, mint az anyué. Először működött a dolog. David oda ment hozzá a fűvön. És a hölgy elkapta. David két napig nem aludt utána. Amikor a hölgy elvitte a házba, amelyiknek pincéje volt. Meg az a kemencéje.

– Segíts már anyádnak, te kis fos!

Most a nagy hangján beszélt. De nem a nagy volt. David érezte a sziszegő hölgy fehér fogait. *Ne nézd a fogát! Csak előre nézz! Fuss tovább! Egészen a zsákutcaiig. Meg tudod csinálni, hogy örökre elmenjen. Az utolsó utcai lámpáig.*

– Ssssz.

David Olson csak előre nézett, a zsákutca utolsó lámpájára. És ekkor megtorpant.

Az árnyékvalaki visszatért.

Az alak az utcai lámpa fénytócsájának közepén állt. Várakozott és füttyörészett. Füttyörészett és várakozott. Akár álom, akár nem, ez rossz dolog. De most már nem állhatott meg. Minden rajta múlt. El kellett mennie az utcai lámpás valaki mellett, hogy eljusson a találkozóhelyre.

– Sziiiiissssz!

A sziszegő hölgy közelebb volt. Mögötte volt. David Olson váratlanul fázni kezdett. A pizsamája nyirkos volt. Még a kabátban

is. Te csak menj tovább! Ennyi a dolgod. Légy bátor, mint a bátyád! Bátor, mint a srácok, akiket behívtak. Légy bátor, és menj tovább! Még egy kis lépés. Két kis lépés.

– Halló! – mondta a kis David Olson.

Az alak nem mondott semmit. Az alak nem mozdult. Csak lélegzett, ki és be, a lélegzete

Felhővé vált.

– Halló! Maga kicsoda? – kérdezte David.

Csend. A világ visszatartotta a lélegzetét. A kis David Olson bedugta az egyik kicsi lábujját a fénytócsába. Az alak mocorgott.

– Bocsánat, de át kell itt mennem. Oké?

Ismét csak csend. David beljebb tolta a lábujját a fénybe. Az alak fordulni kezdett. David fontolgatta, hogy hazamegy, de be kellett fejeznie. Csak így állíthatja meg a sziszegő hölgyet. Az egész lábfejével belépett a fénybe. Az alak ismét fordult. Mint egy ébredező szobor. Már az egész lábszár. Újabb forduló. Végül David nem bírta tovább, mindenestől belépett a fénybe. Az alak rárontott. Nyögve. Kinyújtott karral. David keresztülrohant a körön. Az alak mögötte. Nyaldosva. Sivítva. David érezte a kinyújtott, hosszú karmokat, és épp mielőtt elkapta volna a haját, David elcsúszott a kemény járdán, úgy, ahogy a baseballban szoktak. A térdéről lejött a plezúr, de nem számított. Kiért a fényből. Az alak megdermedt. David az utca végén állt. A zsákutca a faházzal és a friss házassokkal.

A kis David Olson lenézett az útról. Az éjszaka néma volt. Pár tücsök. Egy csepp köd, ami megvilágította az utat a fákhoz. David rettegett, ám nem állhatott meg. Minden rajta múlt. Be kell fejeznie, különben a sziszegő hölgy elszabadul. És a bátyja lesz az első, aki meghal.

A kis David Olson elhagyta az utcát, és ment.

El a kerítés mellett.

Át a mezőn.

Be a Mission Street erdejébe.

I. rész

Ma

1. FEJEZET

Álmodom?

Ezt gondolta a kisfiú, amikor az ócska Ford furgon átzökkent egy fekvőrendőrrön, és felébresztette. Olyan érzés volt, mint amikor kényelmesen fekszünk az ágyban, de hirtelen ki kell menni a mosdóba. Hunyorgott a napfényben, és kinézett az ohioi sztrádára. Úgy csapta meg az augusztusi forróság párája, mintha a hullámfürdőben lenne a strandon, aminek a belépőjét a mama azzal spórolta össze, hogy párszor kihagyta az ebédet. – Másfél kilót fogytam! – mondta, és kacsintott. Az egy jó nap volt.

Megdörgölte fáradt szemét, felegyenesedett az anyósülésen. Szeretett elől ülni, amikor a mama vezetett. Úgy érezte, mintha egy klubhoz tartozna. Egy különleges klubhoz, amelynek ő a tagja, meg ez a sovány, klassz hölgy. Az anyjára nézett, akit keretbe foglalt a reggeli nap. A bőre odaragadt a forró, műanyag üléshez. A válla vörös volt a nyakbakötős felső körül. A lába fehér a farmer levágott szára alatt. Egyik kezében cigarettát tartott, és dögösen nézett ki. Akár egy régi sztár a péntek esti mozizások valamelyik közösen nézett filmjében. A fiúnak tetszett, hogy a cigaretták vége piros a rúztól. A tanítók odahaza Denverben azt mondták, a cigaretta árt nekünk. Amikor ezt elmondta az anyjának, ő viccesen azt felelte, hogy a tanítók meg neked ártanak, és tovább dohányzott.

– Igazából a tanítók fontosak, ezért felejtsd el, amit mondtam – figyelmeztette utólag a mama.

– Oké – felelte a fiú.

Elnyomta a cigarettáját, és azonnal rágyújtott egy másikra. Ilyet csak olyankor csinált, ha aggódott. Mindig aggódott, amikor költöztek. Bár most talán másként lesz. Mindig ezt mondta, amióta a papa meghalt. Most más lesz. De sosem lett más.

Ráadásul most menekültek.

Mama beleszívott a cigarettába. A füst előbodorodott az augusztusi verejtékgyöngyökkel kirakott felsőajka alól. Mélyen elgondolkodva bámult előre a volán felett. Egy teljes perc telt el, mire rájött, hogy a gyerek ébren van. Akkor elmosolyodott.

– Hát nem csodás ez a reggel? – suttogta.

A fiú egyáltalán nem szerette a reggeleket. A mama viszont igen. Így hát ő is szerette őket.

– De az, mama. Biztosan.

Mostanában mamának szólította. Anyja három éve figyelmeztette, hogy ne nevezze őt maminak. Azt mondta, attól kisbabás lesz, és ő nem akarta, hogy a fia kisbabás legyen. Néha arra kérte, mutassa az izmait. Ő pedig felemelte vézna kis karját, és megfeszítette a bicepszét, hogy ne legyen olyan lapos. Erős akart lenni, mint a papa azon a karácsonyi képen. Az egyetlen képen.

– Éhes vagy, kishaver? – kérdezte mama.

A fiú bólintott.

– Van egy pihenő a sztráda kapunál, az államhatáron túl. Biztosan lesz ott büfé is.

– Lesz nekik csokidarabkás palacsintájuk?

A fiú emlékezett rá, milyen volt a csokidarabkás palacsinta Portlandben. Ez két évvel ezelőtt volt. Egy gyorsétterem felett laktak. És a szakács mindig adott nekik csokidarabkás palacsintát. Azóta laktak Denverben és Michiganben is. De a fiú sosem felejtette el azokat a palacsintákat, és a kedves embert, aki csinálta őket. Addig nem tudta, hogy a papán kívül más férfi is tud kedves lenni hozzá.

– Ha nincs, akkor veszünk M&M’set és rászórjuk. Oké?

A kisfiú most már aggódott. Még sosem hallott az anyjától ilyet. Még akkor sem, ha költöztek. Mama mindig büntudatos volt, ha költöztek. De még a legbüntudatosabb napon is azt mondta neki, hogy a csokoládé nem reggelire való. Még akkor is ezt mondta, amikor fogyasztó csokiturmixot ivott reggelire. Bár azok a turmixok nem számítottak csokoládénak. Ezt már megtudta a mamától.

– Oké – mondta, és mosolygott. Remélhetőleg ez nem egyszeri alkalom.

Visszanézett az útra. A forgalom lelassult, megláttak egy mentőautót és egy kombit. A mentősök egy ember véres fejét kötözték gézzel. Úgy tűnt, megvágta a homlokát, és talán hiányzott pár foga. Valamivel arrébb meglátták a szarvast a kocsí motorházán.

Az agancsa még mindig beleakadt a szélvédőbe. A szarvas szeme nyitva volt, és úgy küzdött és rángatózott, mintha nem tudná, hogy haldoklik.

– Ne nézz oda! – mondta a mamája.

– Bocs – felelte, és másfelé nézett.

Mama nem szerette, ha rossz dolgokat néz. Így is épp eleget látott. Különösen amióta a papája meghalt. Így hát másfelé nézett, és az anyja haját tanulmányozta a sál alatt. Mama bandannának hívta, de a kisfiú szívesebben gondolt rá sálként, amilyeneket a pénteki mozizások régi filmjeiben viseltek. Nézte a mama haját, aztán a saját barna haját, amely olyan volt, mint az apjáé azon az egyetlen karácsonyi képen. Nem sokra emlékezett az apjából. Még a hangjára sem. Csak a dohány szagára az ingén, és a Noxzema borotvakrém illatára. Ez volt minden. Semmi más nem tudott az apjáról azon kívül, hogy bizonyára nagy ember volt, mert minden apa az. Nagy emberek.

– Mama! – szólalt meg. – Jól vagy?

Mama a legszebb mosolyával nézett rá. De az arca riadt volt. Mint nyolc órája, amikor éjszaka felébresztette, és sürgette, hogy csomagolja be a holmiját.

– Siess! – suttogetta.

A kisfiú engedelmeskedett. Mindent behajigált a hálósáskájába. Amikor lábujjhegyen beosont a nappaliba, látta, hogy Jerry kiütötte magát a díványon. Jerry a szemét dörgölte az ujjával. A tetovált ujjával. Egy pillanatra csaknem felébredt. Aztán mégse. Miközben Jerry ki volt ütve, ők beszálltak a kocsiba. A kesztyűtartóban volt a pénz, amiről Jerry nem tudott. Jerry minden mást elvett. Elhajtottak a csendes éjszakában. Az első órában mama többet nézte a visszapillantó tükröt, mint az utat.

– Mama! Megtalál minket? – kérdezte a kisfiú.

– Nem – felelte az anyja, és újabb cigarettára gyújtott.

A kisfiú felnézett rá. És a reggeli fényben végre meglátta, hogy nem a sminktől vörös az arca. És előntötte ez az érzés. Azt mondta magának:

Nem vallhatsz kudarcot.

Ez volt az ő fogadalma. Az anyját nézte, és azt gondolta: *meg foglak védeni.* Nem úgy, mint amikor tényleg kicsi volt, és semmit sem tehetett. Most már nagyobb. És a karja sem mindig lesz lapos és vézna. Fekvőtámaszokat fog csinálni. Nagyobb lesz az anyja kedvéért. Megvédi őt. Az apja kedvéért.

Nem vallhatsz kudarcot.

Meg kell védened az anyádat.

Té vagy a férfi a háznál.

Kinézett az ablakon, és meglátott egy ócska, henger alakú hirdetőoszlopot. A viharvert felirat azt mondta, hogy VAN EGY BARÁ-TOD PENNSYLVANIÁBAN. És talán igaza van az anyjának. Talán ez alkalommal más lesz a helyzet. Két év alatt ez volt a harmadik államuk. Ez alkalommal talán működni fog a dolog. Akárhogy is, tudta, hogy sohasem hagyhatja cserben a mamát.

Christopher hét és fél éves volt.

2. FEJEZET

Egy hete voltak Pennsylvániában, amikor megtörtént.

Christopher anyja azt mondta, azért választotta Mill Grove városát, mert kicsi, biztonságos, és van egy prima általános iskolája. De Christopher valahol mélyen azt gondolta, talán azért ezt választotta mama, mert Mill Grove mintha elbújt volna a világ elől. Egy út be. Egy út ki. Fák vették körül. Senkit sem ismertek. És ha senki sem ismeri őket, akkor Jerry sem tud rájuk találni.

Mill Grove prima búvóhely volt.

Az anyjának már csak állásra volt szüksége. Christopher minden reggel figyelte, ahogy kirúzsozza a száját, és szépen megfésülködik. Figyelte, ahogy felteszi a divatosnak látszó szemüvegét, és morog, mert az állásinterjúhoz való egyetlen blézere kilyukadt a jobb hóna alatt. A szövet lyukadt ki, nem a varrás engedett el. Annyit tehetett, hogy összefogta egy biztosítótűvel, és imádkozott.

Miután Christopher megette a Froot Loopsot, mama elvitte a városi könyvtárba, hogy kiválassza a nap könyvét, miközben az anyja átnézi az álláshirdetéseket. A nap könyvével „fizetett” azért, hogy Froot Loopsot ehessen. Ha elolvasott egy könyvet, hogy gyakorolja a szavakat, azt kapott. Ha nem, akkor zabkását kapott (vagy még rosszabbat). Így inkább elolvasta azt a könyvet.

Amint a mama kiírt néhány ígéretes hirdetést, visszaültek a kocsiba, és elmentek a különböző állásinterjúkra. Azt mondta, azért viszi magával Christophert, hogy kalandozhassanak. Csak ők ketten. Azt mondta, hogy az ócska Ford egy szárazföldi cápa, és ők most zsákmányt keresnek. Igazság szerint nem volt pénz bébiszitterre, de a fiút ez nem zavarta, mert a mamával volt.

Így hát elmentek cápászni, és mama vezetés közben felmondatta vele az államok fővárosait. És vizsgáztatta számtanból. Megszókincsből.

– A Mill Grove általános iskola nagyon jó. Van számítógépes laborjuk és minden. Szeretni fogod a második osztályt.

Akárhol is laktak, Christopher anyja úgy vadászott a prima állami iskolákra, ahogy más mamák a leárazott szénsavas üdítőre (amit Mill Grove-ban valamilyen okból „bubisnak” hívtak). Ez alkalommal, mondta, Christopher a legjobbat kapja. A motel közel volt egy prima iskolához. Mama megígérte, hogy míg össze nem gyűjt egy lakásra valót, mindennap elviszi Christophert kocsival, így nem fogják „moteles srácnak” csúfolni. Azt mondta, olyan oktatást akar a fiának, amilyenben neki nem volt része. Nem baj az, ha Christopher megerőlteti magát. Ebben az osztályban fog javítani számtanból. Ebben az osztályban fog kifizetődni a sok kemény munka, és Christopher nem keveri többé a betűket olvasás közben. A fiú mosolygott, és hitt a mamának, mert a mama hitt benne.

Majd az állásinterjúk előtt félrevonult egy pillanatra, és szövegeket mondott, amelyeket az önsegítő könyveiben olvasott, mert ő is igyekezett hinni magában.

– Szeretni akarnak téged.

– Te döntöd el, hogy ez a te állásod. Nem ők.

Amint kellően magabiztos lett, bementek az épületbe. Christopher a váróban ült, és a könyvét olvasta, ahogy azt a mama akarta, de a betűk folyvást összekeveredtek, az esze elcsámborgott, és a régi barátaira gondolt. Hiányzott neki Michigan. Ha nincs Jerry, ő ugyan örökre Michiganben maradt volna. Ott kedvesek voltak a srácok. És mindenki szegény volt, így senkinek sem tűnt fel. Legjobb barátja, Lenny „Tufa” Cordisco vicces volt, mindig letolta a gatyáját az apácák előtt hittanon. Vajon mit csinálhat most Lenny Cordisco? Jacqueline nővér biztos éppen leordítja a fejét.

Az interjúk után az anyja mindig olyan megrendült arccal került elő, amin látszott, hogy valójában ők döntenek el, kit vesznek fel, és nem ő. De annyit tehetett, hogy visszaszállt a kocsiba, és tovább próbálkozott. Azt mondta, a világ időnként megpróbálja mindenéből kiforgatni az embert.

De neked csak a büszkeségedet kell adnod.

A hatodik napon az anyja a város közepén odakanyarodott egy parkolóórához, és elővette hűsleges papírzacskóját. Azt, amelyikre azt írta, hogy NEM MŰKÖDIK. Rádobta a parkolóórára, és azt mondta Christophernek, hogy a lopás rossz dolog, de a parkolójegy rosszabb. Majd jóváteszi a világnak, amint ismét összeszedte magát.

Normális körülmények között Christophernek a váróba kellett volna mennie, hogy a könyvét olvassa. Ám a hatodik napon egy seriff és a helyettese ettek egy büfében az utca túloldalán. Mama odakiáltott nekik, és megkérdezte, maradnak-e még egy darabig. Ők pedig tisztelegtek neki, és megígérték, hogy szemmel tartják a fiát. Ezért a mama az olvasásért jutalmul hagyta, hogy Christopher a kis parkban legyen, amíg ő bemegy állásinterjúra a szeretetotthonba. Christopher úgy olvasta az otthon nevét, hogy...

Aranyos Fenők

– Árnyas Fenyők – helyesbített a mama. – Ha bármire szükség van, szólj a seriffnek.

Christopher odament a hintákhoz. Az ülésen egy kis hernyó volt. Lenny Cordisco nyilván szétnyomná. De Christopher nem szerette, ha az emberek apró lényeket öldököltek. Így hát fogott egy levelet, és a hernyót egy fa alá tette, ahol hűvösben és biztonságban volt. Azután visszament a hintához, és lökdösni kezdte magát. Az izmait talán nem tudta növelni, de ugrani, azt tudott.

Mikor a hinta beindult, Christopher felnézett a felhőkre. Több tucatnyi volt, mindegyik más. Volt egy, amelyik medvére hasonlított. Volt egy, amelyik kutyára. Madarakat is látott. És fákat. De volt egy felhő, amelyik szebb volt az összes többinél.

Egy arcra hasonlított.

Nem férfi. Nem is nő. Csak egy helyes, szép arc, felhőből.

És mosolygott Christopherre.

A fiú elengedte a hintát, és ugrott.

Úgy tett, mintha a pálya szélére érkezne, a kilencesre. Két out! Egy rendkívüli védés! Győztek a Tigrisek! De Christopher most a pennsylvaniai Pittsburgh közelében volt. Ideje csapatot váltani, hogy a srácok csípjék. Hajrá, Kalózok!

Tízpercnyi hintázás után kijött az anyja. Ám ez alkalommal nem megrendülten. Széles mosollyal.

– Megkaptad az állást? – kérdezte Christopher.

– Ma este kínait eszünk!

Miután megköszönte a seriffnek a segítségét, és megintették a NEM MŰKÖDŐK zacskó miatt, visszazárolta a fiával a szárazföldi cápába, és elmentek mozizni. Péntek az ő estéjük volt. Mama ki nem hagyta volna. Semmiért. Ez pedig hosszú idő óta a legjobbnak ígérkezett. Nem volt Jerry. Csak az ő különleges, kéttagú klubjuk. Gyorskaja és régi filmek a könyvtárból.

Így hát elhajtottak a 7-Elevenhöz, hogy megtegyék a számai-
kat a lottón, mint minden pénteken. Miután vásároltak egy kis
sört, visszatértek a könyvtárba, hogy Christopher kivegye a két
gyakorló könyvet a hétvégére és két videót estére. Miért fizetnek
az emberek olyasmért, ami ingyen van? A Kínai Kapuba mentek,
amit a seriff javasolt, mert a rendőrök a legtájékozottabbak kaja-
ügyben. Mamának elakadt a lélegzete, amikor meglátta az árakat,
de igyekezett palástolni a megdöbbenését a fiú előtt. Azután el-
mosolyodott. Azt mondta, maradt egy kevés a Visa kártyán, ami-
ről Jerry nem tudott, és egy hét múlva úgyis fizetést kap. Ahogy
visszafelé indultak a motelhez, orrukban a tojasos tekercs, a na-
rancsos csirke és Christopher kedvenc Lo Meinje illatával (Kínai
spagetti, ahogy szereted!, mondta a menü), azt tervezgették, mit
csinálnak a lottónyereménnyel, mert ezt csinálták minden pénte-
ken, mielőtt kiderült, hogy nem nyertek.

Christopher azt mondta, ő egy házat venne a mamának. Még
meg is tervezte milliméterpapírra. Neki videójátékok kellettek, és
egy édességes szoba. Egy kosárlabdapálya és egy állatsimogató
a konyha mellett. Mindent gondosan eltervezett. De a legjobb
szoba a mamának jutott. Ez volt a legnagyobb szoba a házban.
Erkélye is volt, ahonnan ugródeszka vezetett anya saját külön
úszómedencéjéhez. És hatalmas belépős szekrénye volt a szobá-
nak, tele a legszebb ruhákkal, amelyek nem lyukadtak ki hónalj-
ban.

– Te mit csináznál a pénzzel, mama? – kérdezte.

– Fogadnék neked egy tanárt, és megvenném a világ összes
könyvét.

– Az enyém jobb – felelte Christopher.

Amikor hazaértek, a motelszoba mini hűtőszekrénye nem szu-
perált valami jól, így a sör nem hűlt le eléggé a lakoma idejére.
Tehát miközben az anyja a lottóhúzást nézte a tévé apró képer-
nyőjén, Christopher elment a folyosó végén a jéggyártó automa-
tához, és ott azt tette, amit a közösen nézett régi filmekből tanult.
Vett egy kis jeget, és rátöltötte a sört, hogy hideg legyen.

– Tessék mama. Jéggel.

Nem tudta, miért nevet olyan nagyon az anyja, de nagyon
örült, hogy ilyen boldognak látja.

Christopher anyja a jégkockás sörét iszogatta, és elégedetten cuppogott. A fiú ragyogott a büszkeségtől, amiért ilyen agyafúrt – noha némileg fonák – megoldást talált a meleg sör problémájára. Miután ismét nem találták el a lottószámokat, anyja eltépte a szelvényt, és egy DVD-t csúsztatott az egyik michigani garázs-vásáron beszerezett ódon lejátszóba. Elkezdődött az első film. Egy régi musical volt, amelyet mama úgy szeretett kislány korában. Egyike volt a kevés jó emlékének. Most már a fiúé is. Amikor végeztek a lakomájukkal, és a Von Trapp család is biztonságban megérkezett Svájcba, feltörték a szerencsesütiket.

– Mit mond a tiéd, mama? – kérdezte a gyerek.

– Szerencsés leszel mindenben, amire csak ráteszed a kezed.

...az *ágyban*, gondolta, de nem mondta ki.

– Na és a tiéd, kishaver? – kérdezte az asszony.

– Az enyém üres.

Az anyja megnézte. Christopher szerencsecéduláján csakugyan nem volt semmi, leszámítva egy számsort. A gyerek csalódottnak tűnt. A süti eleve rossz volt, de hogy még ne is legyen szerencséje?

– Ez igazából szerencsét jelent – mondta.

– Tényleg?

– Ha nincs rajta szerencse, az a legnagyobb szerencse. Vagyis magadnak kell megcsinálnod a szerencsédet. Akarsz cserélni?

A fiú hosszan és erősen gondolkodott, azután azt mondta: – Nem.

A tárgyalás ezzel lezárult, és eljött a második film ideje. Mielőtt véget ért, és a jó fiúk megnyerték a háborút, Christopher elaludt az anyja ölében. Az asszony sokáig ült, és nézte az alvó fiát. Arra a mozizós péntekre gondolt, amikor a Drakulát látták, és a gyerek úgy tett, mintha nem ijedt volna meg, noha egy hónapon át csak magas nyakú pulóvert volt hajlandó viselni.

Van egy pillanat, amikor elmúlik a gyermekkor, gondolta, és azt kívánta, hogy Christopher életében még nagyon soká ne jöjjön el ez a pillanat. Azt kívánta, hogy a fia legyen elég okos kikerülni ebből a lidércnyomásból, de ne legyen elég okos tudni, hogy amiben van, az egy lidércnyomás.

Felnyalabolta alvó kisfiát, és a hálószákjához vitte. Megcsókolta a homlokát, és ösztönszerűen ellenőrizte, nincs-e láza. Azután visszatért a főzőfülkébe. Miután felhajtotta jégkockás sörét, csi-

nált magának egy ugyanolyat, mert rájött, hogy erre az éjszakára emlékezni fog.

Erre az éjszakára, amikor abbahagyta a futást.

Négy éve történt.

Négy éve találta meg holtan a férjét egy fürdőkádban, csurom véresen, búcsúlevél nélkül. Négy év telt el azóta gyászban, haragban, irreális viselkedéssel. De ami sok, az sok. Hagyd abba a futást. Hagyd abba a dohányzást. Hagyd abba az önpusztítást. A gyereked ennél jobbat érdemel. Te is. Nincs több adósság. Nincs több rossz ember. Csak egy jól megharcolt és győztes élet békéje. A szülő, akinek munkája van, hős valakinek a szemében. Még akkor is, ha az a munkája, hogy öregembereket mosdat egy szeretetotthonban.

Fogta a söret, kilépett a tűzlétrára. Hűvös szellő fújt. Szerette volna, ha nem lenne ilyen késő, mert akkor lejátszhatná kedvenc Springsteenjét, és elképzelné magát mint hős.

Elégedett volt, amikor végzett az itallal és élete utolsó cigaretájával. Figyelte az augusztusi éjszakában eltűnő, göndör füstöt, meg a szépséges csillagokat a nagy felhő mögött.

Az a felhő olyan volt, mint egy mosolygó arc.

3. FEJEZET

Azután, hogy a mama megkapta az állást, egy olyan hét következett, ami hosszú idő óta a legjobb hét volt Christopher életében. Minden reggel kinézett az ablakon, és látta az utca túloldalán a mosodát. És a telefonpóznát. Meg az utcai lámpát a kis fával.

És a felhőket.

Mindig ott voltak. Valami vigasztaló volt bennük, mint a bőr baseballkesztyűk szagában. Vagy abban az időben, amikor mama Lipton levest csinált a Campbell helyett, mert Christopher jobban szerette a Lipton vékony tésztáját. A felhőktől biztonságban érezte magát. Akár tanszereket és ruhát, akár radírt és írószereket vásároltak a mamával, a felhők ott maradtak. A mama örült. És nem volt iskola.

Hétfőig.

Abban a percben, ahogy hétfőn felébredt, látta, hogy a felhő-arc eltűnt. Nem tudta, hova lett, de elszomorodott. Mert ma volt a nap. Az egyetlen nap, amikor igazán szüksége lett volna a felhőkre, hogy megvigasztalják.

Az iskola első napja.

Sosem mondhatta meg az igazságot az anyjának, aki olyan keményen dolgozott, hogy bejuttassa őt ezekbe a prima iskolákba. Lelkifurdalása lett már a gondolatra is. Mégis az volt az igazság, hogy gyűlölte az iskolát. Nem bánta, hogy senkit sem ismer. Hozzászokott. De volt egy másik ok, ami miatt félt új iskolába menni. Egyszerűen fogalmazva,

Buta volt.

Lehetett akármilyen prima gyerek, tanulónak akkor is rémes volt. Jobban szerette volna, ha a mamája kiabál vele, amiért buta, ahogy Lenny Cordisco mamája csinálta. De az övé nem kiabált. Még ha a fiú egyes számtandogákat hozott haza, mama akkor is ugyanazt mondta:

– Ne izgulj. Csak próbálkozz. Majd megérted.

De ő izgult. Mert nem értette. És tudta, hogy sosem fogja. Különösen egy olyan kemény iskolában, mint a Mill Grove általános.

– Hé! Elkészünk az első napon. Fejezd be a reggelit!

Miközben Christopher felkanalazta a Froot Loopsot, a doboz hátulján próbálta gyakorolni az olvasást. A Rossz Cicus volt rajta. A Rossz Cicus volt a legviccesebb rajzfilm szombat esténként. Nevetni kellett még ezen a gabonapelyhes változatán is. Rossz Cicus elment egy építkezésre, és elcsórta valamelyik melósnak a szendvicsét. Felfalta. És amikor rajtakapták, elmondta a híres poénját.

– Bocsánat, annak ott kéri a maradékát?

Ám ezen a reggelen Christopher túlságosan ideges volt ahhoz, hogy nevessen a rajzon. Ezért rögtön keresett más dolgokat, hogy elterelje a figyelmét. Tekintete a tejesdobozra tévedt. Azon egy eltűnt lány képe volt. A lány mosolygott, és hiányzott a két első foga. Emily Bertovich volt a neve. Legalábbis az anyja ezt mondta. Mert Christopher úgy látta, hogy a neve...

Eimyl Bretvocih.

– Elkészünk. Induljunk, kishaver! – nógatta a mama.

Christopher kiitta a tálkából a kevés maradék cukrozott tejet, hogy bátorságra kapjon, azután felhúzta piros, kapucnis pulóverének cipzárját. Az iskola felé menet figyelmesen hallgatta az anyját, aki elmagyarázta, hogy „technikai értelemben” nem pontosan a tankerületben „laknak”, így, hogy is mondjam, ő „füllentett”, amikor a munkahelye címét diktálta be lakcímnak.

– Ezért senkinek ne mondd el, hogy a motelben lakunk, jó?

– Jó – felelte a fiú.

Ahogy az autó fel-le gurult a dombokon, Christopher láthatta a város különböző részeit. A betonkockákra állított autókat az előkertek fűvén. A házakat, amelyekről hámlott a festék, és hiányoztak róluk zsindelyek. A felhajtókon az utánfutós furgonokat a vadászkirándulásokhoz. Hasonlított Michigánre. Azután átmentek a szebbik városrészbe. Nagy kőházak. Körömmollóval nyírt pázsitok. A felhajtókon ragyogó autók. Ezekkel majd ki kell egészítenie a vázlatot, amelyet a mama házáról készített milliméterpapírra.

Menet közben Christopher kereste az égen a felhőket. Eltűntek, de látott valamit, ami tetszett neki, és ami a környezettől függetlenül mindig közel volt. Nagy volt, gyönyörű volt, irtó sok fával. Zöld és csodaszép. Úgy rémlett, lát valamit, ami berohan

a zöldbe. Gyorsan, mint a villám. Nem látszott, mi az. Talán egy szarvas.

– Mama, mi az? – kérdezte.

– Az erdő a Mission Streeten – felelte az anyja.

Amikor megérkeztek az iskolához, a mama hangos, cuppanós pusztit akart adni neki az új gyerekek előtt. De a fiának meg kellett őriznie a méltóságát, így csak odaadta neki a barna zacskót, és ötven centet teje.

– Várj meg tanítás után. Ne állj szóba idegenekkel. Ha szükség van rám, hívd fel az Árnyas Fenyőket. A számot belevarrtam a ruhádba. Szeretlek, drágám.

– Mama! – A kisfiú megrémült.

– Meg tudod csinálni. Már korábban is megcsináltad. Oké?

– Mami...

– Mamának hívj. Már nem vagy kisfiú.

– De ezek okosabbak nálam...

– Az osztályzat nem azonos az okossággal. Próbálkozz! Sikerülni fog.

Christopher bólintott, és megcsókolta a mamát.

Kiszállt a kocsiból, és elindult az iskola felé, ahol már tucat-szám hemzsegték a srácok, és üdvözölték egymást a nyári vakáció után. Egy ikerpár lökdösődött és nevetett. A kisebbiknek kancsalság elleni tapaszt volt az egyik szemén. Két lány kényelmetlenül feszengett az új iskolai egyenruhában. Az egyiknek copfba fonták a haját. Amikor a srácok meglátták Christophert, mindenkik megállt, és úgy bámultak rá, mint mindig az új helyeken. Ő volt a fényes új áru a kirakatban.

– Sziasztok – mondta Christopher, ők pedig úgy biccentettek, ahogy szoktak. Először némán és bizalmatlanul. Akár egy állatfalka.

Gyorsan bement az osztályba, és hátul leült. Tudta, hogy nem ülhet előre, mert az a gyengeség jele. Az anyja azt mondta: – Sose téveszd össze a kedvességet a gyengeséggel. – Christopher úgy gondolta, hogy ez a felnőttek világában talán működik.

De a gyerekeiben nem működött.

– Ez az én helyem, köcsög!

Christopher felnézett, és egy másodikost látott, a gazdag fiúk pulóverében és frizurájával. Hamarosan megtudja, hogy Brady Collinsnak hívják. De most még csak egy kölyök volt, aki haragudott, mert Christopher nem ismerte a szabályokat.

– Mi?

– A helyemen ülsz, köcsög!

– Ó. Oké. Bocs.

Christopher ismerte a szabályt. Így hát felállt.

– Még csak nem is vág vissza. Micsoda köcsög! – mondta Brady Collins.

– És nézd a nadrágját. Olyan rövid, hogy kilátszik a zoknija! – mondta egy lány.

Amikor a tanítónő később névsorolvasást tart, Christopher hallani fogja, hogy a lányt Jenny Hertzognak hívják. Most csak egy girhes, kapafogú lány volt, ragtapasszal a térdén, aki így csúfolta:

– Bugyika! Bugyika!

Christopher fülig vörösödött. Gyorsan elindult az egyetlen szabad ülőhely felé. Közvetlenül a tanári asztal előtt. Lenézett a nadrágjára. Nőnie kellett, mert úgy festett, mint Alfalfa a Kis gézengúzokban. Igyekezett lejjebb rángatni, de a farmer nem engedett.

– Bocs a késésért, fiúk-lányok – mondta a besiető tanítónőjük.

Ms. Lasko idősebb volt a mamánál, de úgy öltözött, mint egy tizenéves.

Rövid szoknyát viselt, szőke haja olyan volt, mint a fősze-replőé A muzsika hangjában, és a legerősebb sminkje volt, amit Christopher valaha is látott a cirkuszon kívül. Koppanva letette a termosztát az asztalra, és gyönyörű betűkkel felírta a nevét a táblára:

Ms. Lasko

– Hé! – suttogta egy hang.

Christopher odafordult, és egy kövér kölyköt látott, aki valamilyen érthetetlen okból szalonnát evett.

– Igen? – suttogott vissza Christopher.

– Ne hallgass Bradyre és Jennyre. Hülyegyerekek. Érted?

– Kösz – mondta Christopher.

– Kérsz szalonnát?

– Talán nem óra alatt.

– Ahogy tetszik – mondta a srác, és tovább rágcsált.

És ahogy a gyerekek világában ez lenni szokott, Christopher kicserélte Lenny Cordiscót egy új legjobb barátira. Edward Charles Andersonnal együtt járt felzárkóztató olvasásórára, ebédelni és

tornaórára. Végül kiderült róla, hogy legalább olyan rossz az olvasásban, mint kickballban. Christopher Eddie-nek hívta. Az iskolában mindenki más a csúfnevén szólította.

„Spéci” Ednek.

4. FEJEZET

A következő két hétben Christopher és Spéci Ed elválaszthatatlanok lettek. Mindennap a menzán ebédeltek (elcserélem veled a szafaládémat). Felzárkóztatásra jártak olvasásból a kedves öreg könyvtároshoz, Mrs. Hendersonhoz és kesztyűbábjához, Delfin Deweyhoz. Együtt bógtek le a számtandogáknál. Hetente két este együtt jártak hittanra, amit CCD-nek hívtak.

Spéci Ed azt mondta, a katolikus srácoknak kizárólag azért kell CCD-re járni, hogy felkészüljenek rá, milyen lesz igazából a pokol. Marc Pierce zsidó volt, és megkérdezte, mit jelent a CCD.

– Ciki Colos Dikics – vágta rá a szellemes Spéci Ed.

Christopher nem tudta, mit jelent a CCD, de régen megtanulta, hogy ne panaszkodjon emiatt. Michiganben volt idő, amikor elbújt a bokrok között, hogy ne kelljen odamennie. Az anyja szólongatta, de ő meg se pisszent. Végül nagyon dühös lett, és azt mondta:

– Christopher Michael Reese, gyere elő... AZONNAL!

Mind a három nevét kimondta. És ha ilyet tett, akkor nem volt kecmec. Menni kellett. Ennyi volt. Vége a játéknak. Kőkemény arccal közölte Christopherrel, hogy az apja katolikus volt. Ő pedig megfogadta, hogy a fiát is katolikusnak neveli, hogy más kapcsolata is legyen az apjával azon az egy karácsonyi képen kívül.

Christopher a legszívesebben meghalt volna.

Amikor aznap este hazafelé tartottak, Christopher elképzelte, ahogy az apja olvassa a Bibliát. Papa valószínűleg nem keverte össze a betűket, mint ő. Bizonyára sokkal okosabb volt, mert az apák ilyenek. Ezért Christopher megígérte, hogy megtanul olvasni, és tudni fogja, mit jelentenek a Biblia szavai, ilyen módon igyekszik közelebb kerülni az apjához, hogy ne a dohányszagú ing emléke legyen köztük az egyetlen kapcsolat.

A templom kiválasztásakor a mama mindig a nagyanyja kedvenc elnökének, Ronald Reagannek a hidegháborús stratégiáját követte: Bízz, de nézz utána! Így talált rá Mill Grove-ban a Szent József templomra. A pap, Tom atya frissen került ki a szemináriumból. Semmi botrány. Semmi korábbi parókia. Tom atya bevált. Jó ember volt, és Christophernek jó emberekre volt szüksége.

De a mama hitének nem számított, milyen ember a pap. Vagy hogy milyen szép a mise. Vagy a zene. Az ő hite meghalt a fürdőkádban a férje mellett. Persze, ha a fiára nézett, megértette, hogy az emberek miért hisznek Istenben. De amikor a templomban ült, nem hallotta az Ő szavát. Csak sutyorgást és pletykálkodást hallott a derék katolikus asszonyoktól, akik őt munkásosztálybeli anyának (más néven „szemétnek”) tartották.

Különösen Mrs. Collins.

Kathleen Collinsban minden tökéletes volt, a lenyalt barna hajától az elegáns kosztümjén át az udvarias megvetésig az „olyan népség” iránt, akiket Jézus tulajdonképpen szeretett volna. A Collins család mindig elől ült. A Collins család mindig elsőnek áldozott, és ha a férj egyetlen hajszála elmozdult, Kathleen keze máris ott volt, mint egy ízlésesen manikűrözött hollókarom, hogy helyreigazítsa a haját.

Ami a fiukat, Bradyt illeti, az alma nem esett messze a fájától.

Ha Christopher anyjának csak vasárnaponként kellett volna elviselnie Mrs. Collinst, még hagyján. Azonban Mr. Collins ingatlanfejlesztésben utazott, és a fél város az övé volt, beleértve az Árnyas Fenyők öregotthont, ahol Christopher anyja dolgozott. A szeretetotthon igazgatását a feleségére bízta. Mint azt Mrs. Collins hangoztatta, azért fogadta el a posztot, hogy „visszaadjon valamit a közösségnek”. Ez azt jelentette, hogy Mrs. Collins ordíthatott a személyzettel meg az önkéntesekkel és kicsikarhatta alzheimeres anyjának a lehető legjobb ápolást, a legjobb szobát, a legjobb ételt. Mindenből a legjobbat. Christopher anyja eleget utazott, így tudta, hogy Mill Grove nagyon apró halastó. A Collins család azonban a Csendes-óceánnak tekintette.

– Mama, min gondolkodsz? – kérdezte suttogva Christopher.

– Semmin, drágám. Figyelj – felelte az anyja.

Éppen mielőtt Tom atya néhány jól megválasztott szóval vérré változtatta volna a bort, azt mondta nyájának, hogy Jézus min-

denkit szeret, Ádámtól és Évától kezdve. Ez megihlette Spéci Edet, aki rázendített a Chili étterem reklámdalára:

– Kérem vissza a babámat, a babámat, a babámat! Ádámot meg a bordáját!

Mennydörgő hahota volt a válasz, amelyben Ed szülei jártak elől a jó példával.

– Remek, Eddie! Okos az én kicsikém! – mondta az anyja, aki nek vaskos karján rezgett a hús.

Tom atya és a hittant oktató Mrs. Radcliffe felsóhajtottak, mint ha rájöttek volna, hogy Spéci Ed oktatása most már rájuk hárul.

– Az elsőáldozás fantasztikus lesz – mondta Spéci Ed a parkolóban mise után. – Pénzt kapunk. És még bort is ihatunk.

– Tényleg? – kérdezte Christopher. – Ez igaz, mama?

– Ez része az áldozásnak. De szőlőlé lesz – felelte az anyja.

– Nem baj. Otthon is kaphatok bort. Viszlát, Mrs. Reese – mondta Spéci Ed, mielőtt távozott, hogy a szüleivel együtt rávesse magát a jótékonyági süteményes asztalra.

*

Hazafelé Christopher a misén töprengett. Hogy Jézus mindenkit szeret. Még a komiszokat is. Mint Jenny Hertzog és Brady Collins. És Jerry. Christopher ezt döbbenetesnek találta, mert ő sosem lett volna képes olyasvalakit szeretni, mint Jerry. De megpróbálná, mert ezt várják el az embertől.

A motelhez érve előreengedte az anyját az ajtónál. Mama mosolygott, és gavallérnak nevezte. Mielőtt bement volna, Christopher felnézett, és meglátott egy hullócsillagot, amely olyan volt, mint egy csillanás az ő szemében.

A felhőarcében.

Normális körülmények között nem sokat foglalkozott volna vele. A felhő hétköznapi dolog. De mindennap, amikor az anyja vitte az iskolába, és valahányszor elhaladtak a Mission Street erdeje mellett, és minden alkonyatkor, amikor hittanra mentek, az arc ott volt.

És mindig ugyanolyan volt.

Néha nagy. Néha kicsi. Egyszer el is rejtőzött más felhők mögé, amelyek olyanok voltak, mint egy pöröly, egy kutya vagy egy tintapaca, szóval mint amilyeneket az az ember mutatott Christophernek, miután az apja véletlenül belefulladt a fürdő-

kádba. Mindig ott volt. Nem férfi volt. Nem nő. Csak egy helyes, szép arc, felhőből.

Christopher megesküdött volna rá, hogy őt figyeli.

Szólhatott volna az anyjának róla, de a mama már így is épp eleget aggódott miatta. A fiú azt még elviselte, hogy az anyja butának tartja. De azt már nem merte megkockáztatni, hogy mama még őrültnek is tartsa.

Olyannak, mint az apja.

5. FEJEZET

Az esőzés pénteken kezdődött.

A mennydörgés lidércnyomásból verte fel Christophert. Az álom olyan ijesztő volt, hogy azonnal el is felejtette. De az érzést nem tudta elfelejteni. Mintha valaki közvetlenül a füle mögött lenne, és csiklandozná. Körülnézett a motelszobában. Az utca túloldalán a mosoda neonja egy blikkre kapcsolta fel és oltotta le az ablakfüggönyöket.

De senki nem volt odabent.

Az órára nézett a másik ágy mellett, amelyben az anyja aludt. 2:17-et mutatott. A gyerek igyekezett visszaaludni. Valamiért nem járt sikerrel. Így hát csak feküdt lehunytt szemmel, és járt az agya.

Hallgatta a zuhogó esőt.

Honnan jön ez a rengeteg eső? Ennyitől kiszáradnak az óceánok.

– Bugyika! Nézzétek már a bugyiját! Bugyika! Bugyika!

Hallotta a szavakat, és nyomban görcsbe rándult a gyomra. Néhány óra múlva bemegy az iskolába. Az iskola az osztálytermet jelenti. Az osztályterem pedig...

Jenny Hertzogot és Brady Collinst jelenti.

Minden reggel megvárták. Jenny azért, hogy csúfolja. Brady verekedni akart. Christopher tudta, hogy az anyja nem akarja, hogy bárkivel is összeverekedjen. Mindig azt mondta, a fiából nem lesz olyan erőszakos bugris, mint az ő férfirokonai. Még játékfegyvert sem vásárolt neki.

– Miért nem? – kérdezte Spéci Ed az ebédnél.

– Mert a mamám pacipista – felelte Christopher.

– Vagyis pacifista? – kérdezte Spéci Ed.

– Ja. Az. Pacifista. Honnan ismered a szót?

– Apuka rühelli őket.

Christopher tehát odatartotta a másik orcáját, Jenny Hertzog pedig résen állt, hogy csúfot űzhessen Christopherból és a butaosztály többi gyerekéből. Ne mondd, hogy buta, intené mama. Ki ne mondd, hogy buta. Végső soron nem számított. Christopher a buták osztályába szorult, és Jenny különösen komisz volt a butákhoz. Ő nevezte el Eddie-t „Spéci Ednek”, Mattet „Kancsikálóznak” a szemtapasza miatt. Mike, Matt ikertestvére volt az iskola legjobb tornásza, de Jenny élvezettel gúnyolta „Kétmamás Mike-nak”, vagy „Leszbika Mike-nak”, attól függően, milyen hangulatban volt, mert az ikreknek két anyjuk volt, apjuk meg egy sem. De Christopher volt az új srác, így neki jutott a java. Minden nap azzal kezdődött, hogy Jenny Hertzog rámutatott az ő rövid nadrágjára, és azt kántálta:

– Bugyika! Bugyika!

Olyan rossz volt ez, hogy Christopher megkérte az anyját, vegyen neki új nadrágot, de amikor látta az arcán, hogy nem engedhetik meg maguknak, úgy tett, mintha csak tréfálna. Azután ebédnél azt mondta a menzásnéninek, hogy nem kér tejet, így mindennap megtakaríthatott ötven centet, hogy magától vehessen egy nadrágot. Már 3,50 dollár jött össze.

Csak azt nem tudta, mennyibe kerül egy nadrág.

Meg akarta kérdezni Ms. Laskótól, de a tanítónő szeme kissé vérekes volt, a lélegzete pedig úgy szaglott, mint Jerry egy átkocs-mázott éjszaka után. Így hát kivárta a tanítás végét, és felkereste a kedves, öreg Mrs. Hendersont.

Mrs. Henderson olyan volt, mint egy félénk egérke. Még könyvtárosnak is. A fizikatanár, Mr. Henderson felesége volt. Mr. Henderson keresztnéve Henry volt. Christopher furcsállotta, hogy egy tanárnak keresztnéve legyen, de belenyugodott. Henry Henderson.

Milyen sok e.

Amikor Christopher megkérdezte Mrs. Hendersont, mennyibe kerül egy nadrág, a könyvtáros azt felelte, nézzék meg a számító-gépen. Christopher mamájának nem volt saját számítógépe, így ez igazi élvezet volt. Felmentek a netre, és beütötték a „nadrág” szót. Végignézték az összes ilyen boltot, és a fiú látta, hogy a dolgok borzasztó drágák. A JCPenney-nél 18,15 dollár volt egy nadrág.

– Hányszor ötven cent ez? – kérdezte Mrs. Hendersont.

– Nem tudom. Hányszor? – kérdezett vissza a könyvtáros.

Christopher csaknem olyan gyenge volt matematikából, mint olvasásból. De Mrs. Henderson jó pedagógus volt, nem mondta meg a választ, hanem adott neki egy ceruzát meg egy darab papírt, és azt mondta, számolja ki. Mindjárt visszajön, és ellenőrzi. A fiú tehát nekigyürkőzött, és egyenként adta össze az 50 centeket. Két nap 100 cent. Az egy dollár. Három nap 150 cent. Az egy másfél dollár. Mivel hét dollár van a malacperselyében, ez azt jelenti, hogy...

szia

Christopher a számítógépre nézett, amely halkán megnyikant. A bal sarokban megjelent egy kis doboz. Az volt ráírva, hogy SÜGRÜS ÜEZENT. De a fiú tudta, hogy ez azt jelenti, hogy sürgős üzenet. Valaki ír neki.

szia

Christopher elfordult, Mrs. Hendersont kereste, de nem találta. Egyedül volt. Ismét a képernyőre nézett. A kurzor egyre csak villogott. Tudta, hogy nem szabad szóba állnia idegenekkel. De ez nem egészen szóba állás. Így hát jobb kezével kopogni kezdett. Kopp-kopp.

– Szia – írta vissza.

ki az?

– Christopher.

szia, christopher. örülök, hogy találkoztunk. hol vagy most?

– A kövtnyárban.

gondjaid vannak az írással, mi? melyik könyvtárban?

– Az iksolaiban.

melyik iskolába jársz? ne mondd meg. a mill grove általánosba, igaz?

– Honann tudod?

ráhibáztam. szeretsz iskolába járni?

– Mongyuk.

mikor mész haza?

Christopher megtorpant. Valami nincs rendjén. Gépelni kezdett.

– Kivel beszélek?

Csend volt. A kurzor villogott.

– Ki vagy? – gépelt ismét Christopher.

Megint nem érkezett válasz. Figyelte a villogó kurzort. A levegő csendes és mozdulatlan volt. De ő érzett valamit. Valahogy fojtós volt a levegő. Mint mikor túl sokáig maradunk a paplan alatt.

– Halló? – kérdezte az üres könyvtártól.

Körülnézett a polcok között. Talán itt bujkál valaki. Kezdett pánikba esni. Mint Michiganben, amikor Jerry mérgesen jött haza a kocsmából.

– Halló! – ismételte. – Ki van itt?

Érezte, hogy bizsereg a tarkója. Mint amikor a mama jóéjtpuszt ad. Mint a szavak nélküli suttogás. Meghallotta a számítógép pittyenését. Odanézett. A valaki válaszolt.

egy barát

Amikor Mrs. Henderson visszajött, a képernyő kiürült. A könyvtáros megnézte a számításokat, és azt tanácsolta, kérjen segítséget Ms. Laskótól. Egyben adott neki három könyvet a hétvégére, hogy segítsen az olvasásban. Az egyik egy régi könyv volt, sok szóval. Meg két vicces könyv. Rossz Cicus meg-
eszi a Z betűt és egy Snoopy. A Snoopy nem volt annyira jó, mint a Rossz Cicus. De így is jó volt. Különösen az a rész az unokatestvérével, Tüskével, aki Needlesből való. Ez is micsoda szó. Needles.

Csupa e.

Amikor kicsengettek, Mrs. Henderson kikísérte Christophert a parkolóba. Christopher integetett neki, amikor a férjével beszálltak az öreg kisbuszukba. Ms. Lasko is beszállt a cseresznyevörös

sportkocsijába, amely biztos belekerült egymillió ötvencentes tejbe. A tanárok egyenként távoztak. És a tanulók is. Az ikrek – „Kancsikalóz” és „Kétmamás Mike” – egymásnak dobálták kis gumilabdájukat, miközben felszálltak az iskolabuszra. Spéci Ed grimaszolt egyet a buszról, mire Christopher elmosolyodott. Azután az utolsó busz is elment. Amikor mindenki eltűnt, Christopher körülnézett, a biztonsági őrt kereste.

De nem volt ott.

Egyedül maradt.

Leült egy kis padra, a parkolóban várta, hogy érte jöjjön az anyja, és induljon a pénteki mozizás. Igyekezett erre gondolni, hogy ne kelljen arra a rossz érzésre figyelni. Mert attól tartott, hogy valami elkaphatja. Idegesítette, hogy kint várakozik. Bár jönne ma korábban a mama!

Hol lehet?

Dörgött az ég. Christopher a számtandolgozatát nézte. Kettes. Sokkal keményebben kell dolgoznia. Elővette az első könyvet. R. L. Stevenson: Gyermekkert*. Régi könyv volt. Elég poros. A gerince már megtört. A bőrkötésnek olyan szaga volt, mint a baseballkesztyűnek. Az első borítóra egy nevet írtak ceruzával.

D. Olson

Addig lapozott, amíg talált egy képet, amelyik tetszett neki. Azután leült, és olvasni kezdett. A betűk össze voltak keverve.

Cseszerefnya jetetén

Ki fgo lniü, ha mne né?

Hirtelen árnyék suhant át a lapon. Christopher felnézett, és látta, amint elsodródik a feje felett, kioltva a fényt.

A felhőarc volt.

Akkora, mint az ég.

Becsukta a könyvet. A madarak elhallgattak. A levegő kihűlt. Még szeptemberhez képest is. Körülnézett, nem figyel-e valaki. De a biztonsági őr még mindig nem volt sehol. Így hát Christopher visszatért a felhőarchoz.

* R. L. Stevenson verseskötete gyerekeknek (A ford.)

– Halló! Hallasz engem? – kérdezte.

Halk moraj hallatszott a távolból. Dörgött az ég.

Christopher tudta, hogy ez lehet véletlen is. Mert lehetett rossz tanuló, de azért okos gyerek volt.

– Ha hallasz, pislogj a bal szemeddel!

A felhő lassan pislogott a bal szemével.

Christopher elhallgatott. Egy pillanatra megrémült. Tudta, hogy ez nincs rendjén. Ez nem normális. Viszont elképesztő volt. Egy repülőgép szállt a magasban, átvágta a felhőarcot, amitől az úgy vigyorgott, mint a fakutya.

– Tudsz esőt csinálni, ha megkérlek?

Még végig sem mondta az utolsó szót, amikor zuhogni kezdett az eső a parkolóra.

– És megállítani?

Elállt az eső. Christopher mosolygott. Viccesnek találta a dolgot. A felhőarc bizonyára megértette, min nevet, mert eleredt az eső. Azután elállt. Majd eleredt. És elállt. Christopher vihogott, mint a Rossz Cicus.

– Hagyd abba! Tönkremegy az iskolai ruhám!

Elállt az eső. De amikor Christopher felnézett, a felhő sodródni kezdett. Ismét egyedül hagyta őt.

– Várj! – kiáltotta Christopher. – Gyere vissza!

A felhő a dombok felett sodródott. Christopher tudta, hogy nem kellene, de nem bírt ellenállni. Elindult a felhő után.

– Várj! Hova mész?

Teljes csend. Csak az eső esett. De valamiként nem ért el Christopherhez. A vihar szeme védte. Noha a tornacipője elázott a vizet utcán, piros, kapucnis pulóvere száraz maradt.

– Kérlek, ne menj el! – kiáltotta.

De a felhőarc egyre csak sodródott. Végig az úton. A baseballpályához. Eső csordogált a kerges, agyagos sáron, porkönnyeket fakasztva. Le a főúton, ahol kocsik dudáltak, és csúszkáltak az esőben. Más környékre, ahol nem ismerte az utcákat és a házakat. Hays Road. Casa. Monterey.

A felhőarc átlebegett egy kerítés meg egy mező felett. Christopher a kerítésre akasztott nagy fémtábla előtt állt meg végül, egy utcai lámpa közelében. Hosszú ideig tartott, amíg megfejtette a szavakat, de nagy sokára kisilabizálta, mit mondanak...

COLLINS ÉPÍTŐVÁLLALAT
MISSION STREET ERDEI INGATLANFEJLESZTÉS
TILOS AZ ÁTJÁRÁS!

– Nem mehetek tovább utánad! – kiáltotta. – Bajba kerülök!

A felhőarc egy pillanatig lebegett, azután tovasodródott. Át az úton. Be a kerítés mögé.

Christopher nem tudta, mit tegyen. Körülnézett. Láta, hogy senki nem figyeli. Tudta, hogy ez rossz. Tudta, hogy nem lenne szabad. Mégis átmászott a kerítésen. Fennakadt a kis, piros, kapucnis pulóvere. Kiszabadította magát, megállt a mezőn, amelyet nedves fű, sár és eső borított. Megilletődötten nézett fel a magasba.

A felhő ÓRIÁSI volt.

Úgy mosolygott, hogy látszott az összes FOGA.

Ez egy boldog MOSOLY volt.

Christopher is elmosolyodott, miközben megdördült az ég.

És követte a felhőarcot.

Be a zsákutcába.

Végig az ösvényen.

Azután be a Mission Street erdejébe.